
DIANA

ORVING

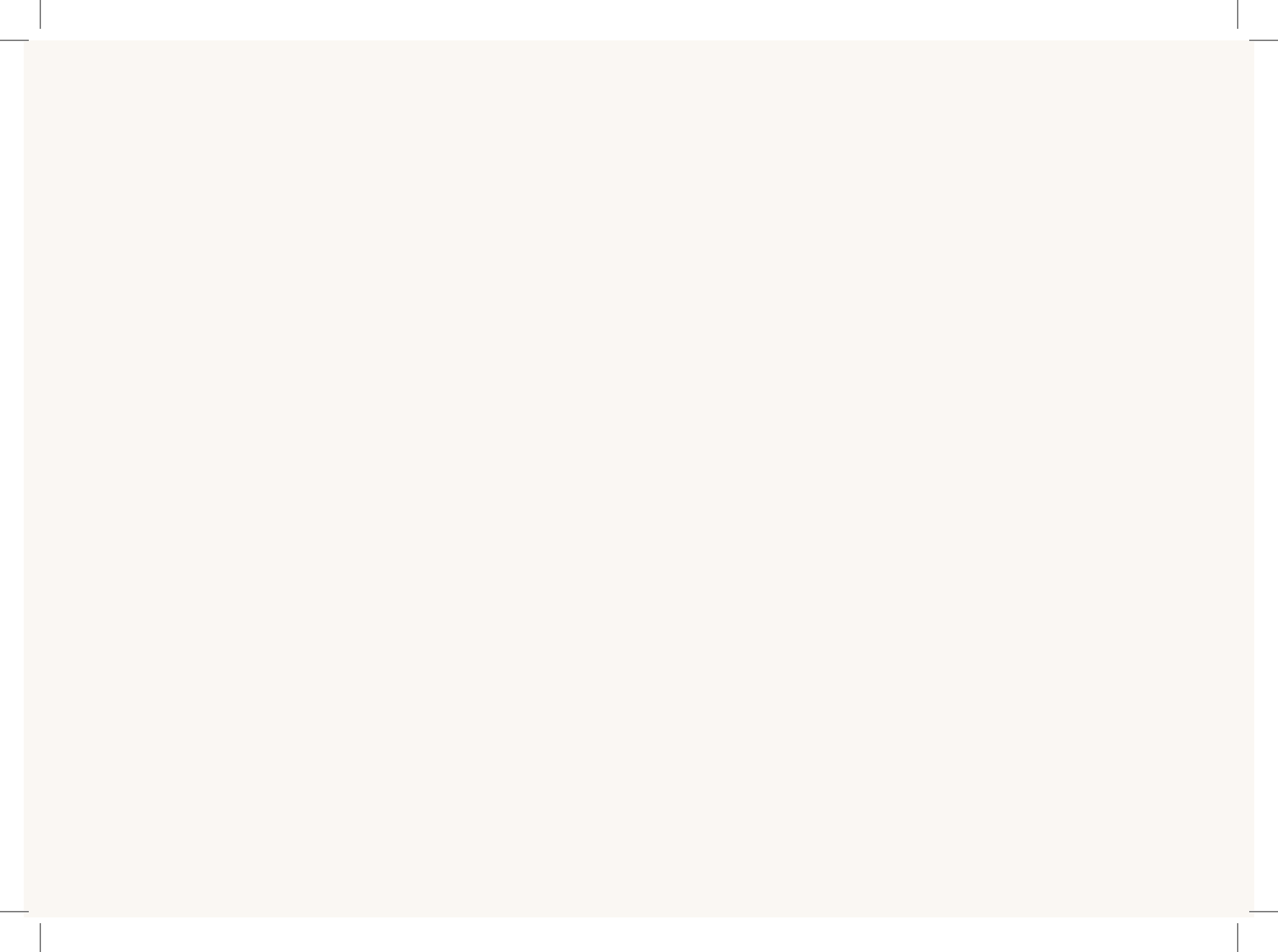
DUBBELNATUR

Ansvarig utgivare: Virserums Konsthall
Text: Johan G. J. Enocson
Formgivning och layout: Julia Wiel Fredén
Fotografi: Johan G. J. Enocson
Tryckt Lenanders Grafiska, Kalmar

DIANA ORVING F. 1985

Diana Orving arbetar främst abstrakt och utforskar teman som ursprung, det kollektiva och jaget. I hennes konstnärskap återkommer naturens rörelser, kroppens minne och ett cykliskt tänkande kring transformation och pånyttfödelse. Skapandeprocessen är intuitiv och prövande – likt att gå med slagruta och invänta vibrationer, att slå an en ton och lyssna efter resonans. Verken växer fram genom ett långvarigt, koncentrerat arbete där materialet tillåts svara, göra motstånd och förändras. De fungerar som vistelseorter för tanke och erfarenhet; platser där associationer förgrenar sig och nya former uppstår.

Ett centralt mål i Orvings arbete är att vitalisera det livlösa materialet – att blåsa in en ny andning, en närvaro. Genom täta sömmar, repetitiva rörelser och en omsorgsfull koreografi av linor och fästpunkter formas kroppar i tillblivelse. Rörelser fångas och fryses i ett ögonblick, som om skulpturerna befann sig mitt i en metamorfos.

Verken är ofta storskaliga och tar rummet i anspråk med en fysisk och psykologisk intensitet. I mötet med arkitekturen uppstår en punkt där kontrollen delvis måste släppas. Installationsprocessen innebär att arbeta med gravitation, spännkraft och oförutsägbara relationer mellan material, ljus och rum. Det är i denna kontrollförlust – när formen inte längre helt låter sig styras – som konstnären närmar sig det okända. Där, i friktionen mellan intention och slump, uppstår ett till-

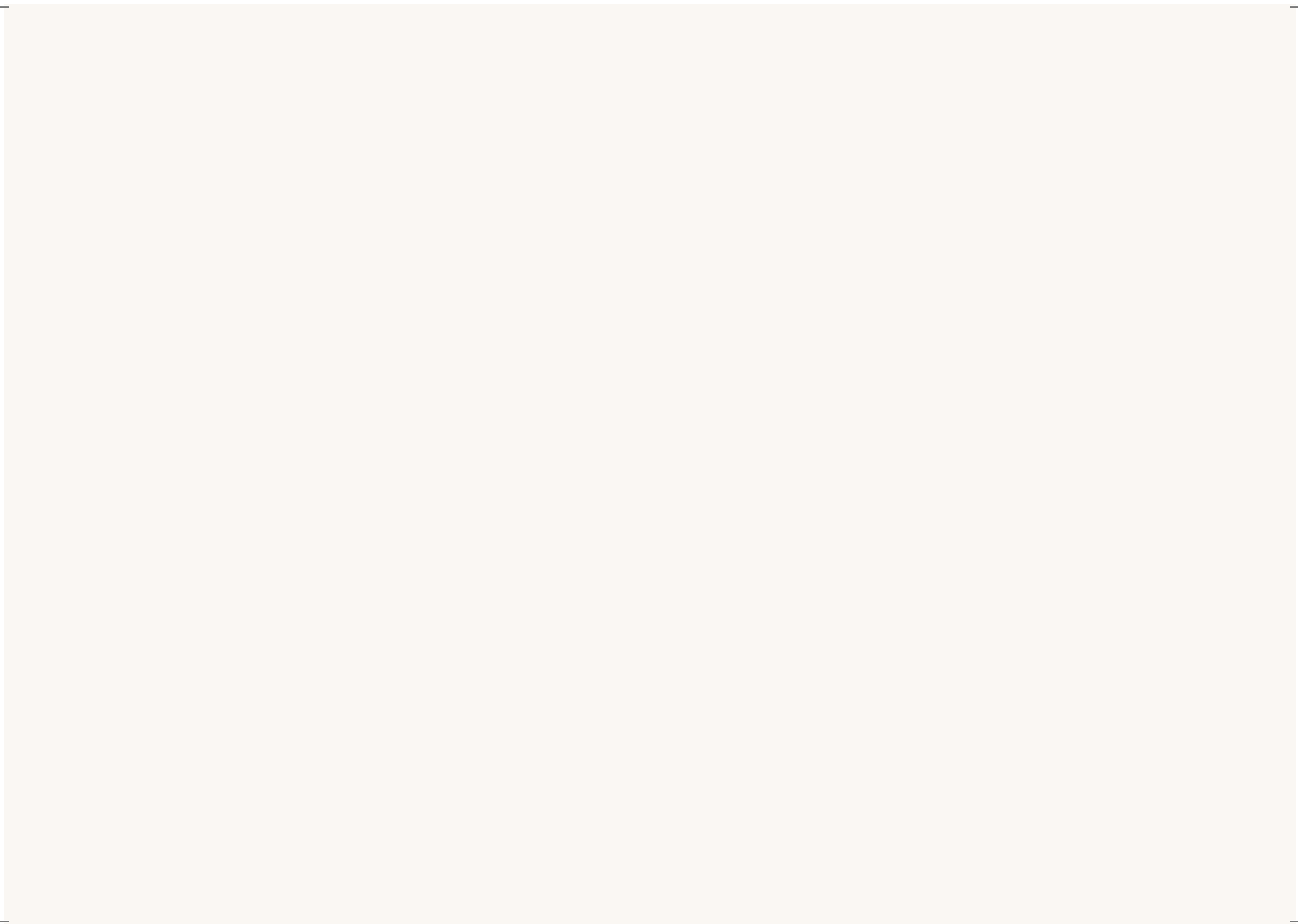
stånd av förhöjd närvaro. Verket finner sin egen vilja.

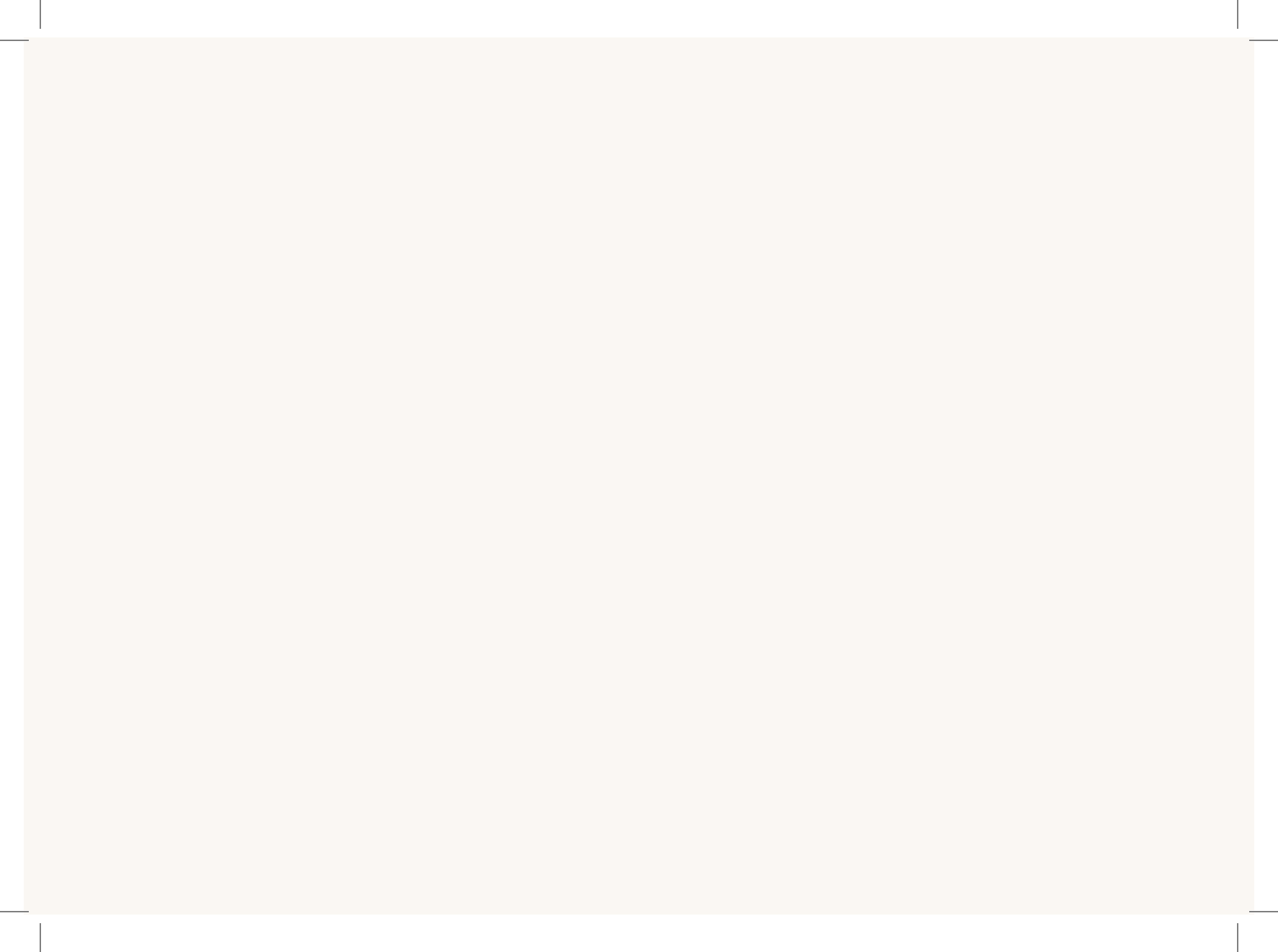
Diana Orving är baserad i Stockholm. Hon har ställt ut internationellt på Carvalho Gallery, New York, Tempesta Gallery, Milano, och Singer Laren Museum, Nederländerna, bland andra. I Sverige har hennes verk visats på bland annat Millesgården, Artipelag, Galleri Arnstedt, Göteborgs konstmuseum, Borås Textilmuseum, Liljevalchs, Sven-Harrys konstmuseum och Varbergs Konsthall.

VIRSERUMS KONSTHALL har en utställningsyta på 1600 kvadratmeter. Här visas samtida konst i utställningar om människors vardag, forskning och aktuella samhällsfrågor. Trä, skog, hållbarhet samt textilt hantverk och fiberkonst är centrala teman som ständigt återkommer i konsthallens utställningar. Konsthallen vill också lyfta frågor som rör landsbygdens framtid, klimatomställningens nödvändighet och höja konsthantverkets status. År 2026 är temat textilt och flera utställningar med textilt tema producerades.

Under utställningen DUBBELNATUR fylldes övervakningen på Virserums Konsthall av konstnären Diana Orvings stora textila skulpturer. Hur tog utställningen form och hur såg själva processen ut? Vi ska här få ta del av hur själva arbetet såg ut.

DAG 1

Ett köldslaget Småland. Natten har bjudit på 24 minusgrader, allt är täckt av iskristaller. När jag hämtar Diana Orving vid Hultsfred tågstation klockan tio på förmiddagen är det dock endast 16 minus och solen skiner från klar himmel.

Vi kör försiktigt på hala vägar genom ett vitt och glittrande vinterlandskap mot Virserums Konsthall. Väl framme, och efter en nödvändig kopp kaffe, går vi tillsammans upp på konsthallens övervåning som är på hela 900 kvadratmeter. Vi drar efter andan när vi ser det stora och nästintill sakrala rummet. Det är ett rum som inte låter sig tämjas av verk i liten skala.

Verken måste svara mot dess dimensioner, de behöver växa, ta risk, breda ut sig. I denna skala blir varje beslut avgörande – och varje justering får rumsliga konsekvenser. Det är tomt och ljusst i lokalen sånär som på några enstaka skuggor som snön på taket ovanför medför.

Det välvda taket av limträbågar med sin unika arkitektur ska snart få möta ett helt annat formspråk.

Byggställningen står färdigmonterad sedan tidigare och vid den ena gaveln står en samling svarta väskor vars innehåll snart ska få en ny kontext. Allt är klart för att skapa en utställning.

Verket Mother Bird blir det första att packas upp, främst för att det är det verk vi redan från början har en ungefärlig idé över var det skall installeras. Det finns även en förhoppning om att när vi befäster dess plats kommer det att medföra en ökad förståelse av rummet, en förståelse som kan hjälpa oss när vi ska hitta placering för resterande verk.

Att installera verket visar sig dock inte vara helt okomplicerat. Byggställningen är för hög på vissa ställen respektive för låg på andra. Dessutom befinner sig ventilationsrör på höjder ej att föredra. Att få till linornas fästpunkter är ett intrikat pussel. Det finns en relativt klar idé om hur Mother Bird ska se ut men

det gäller att upprätta en bra dialog med takets limträbågar för att komma dit. Då det rör sig om ett av de mer figurativa verken ställs därför större krav på att hitta dess tilltänkta form.

De andra verken kommer förmodligen att formas mer i samverkan med rummet, då deras uttryck är mer av abstrakt natur. Sakteligen tar dock verket sin form och fågeln reser sig och breder ut sina vida majestätiska vingar i salen, koreograferad i en rörelse mot betraktaren. Hon svävar strax ovan mark, på väg att lyfta. Näbben sträcker sig långt ut i rummet, nära taket.

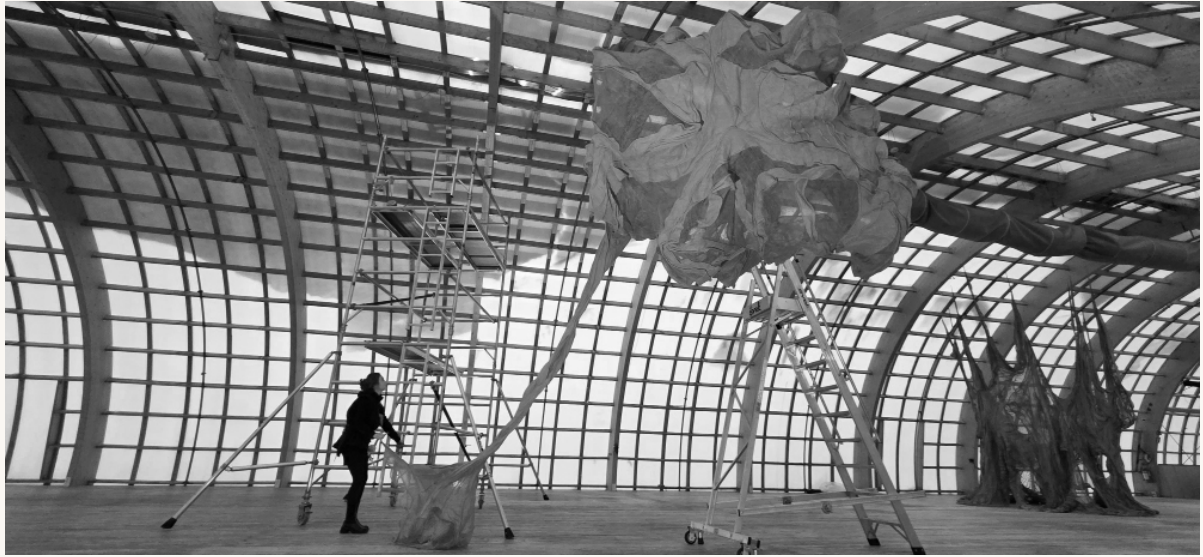
Vingarna – tätt sydda med oändliga parallella sömmar – vecklar ut sig, böljar i en rörelse. Hon är både mjuk och obeveklig, en moderslik urkraft som bär liv och men också kan beskydda det med ett potentiellt ursinne, om så behövs.

Dagsljuset sinar och salens skuggor blir allt mer dramatiska. Det är mycket vackert men dessvärre svårt att se nödvändiga detaljer när man arbetar. Klockan är över sju på kvällen när vi bryter för dagen.

DAG 2

En ny dag gryr. Växlad molnighet. Kaffe dricks på konsthallen klockan åtta. Arvid Nordqvist mellanrost. En till stege hämtas i konstlagret. Allt på övervåningen står kvar som vi lämnade det. Dagsljuset medför ny insikt om att fågelns vingar kräver lite extra justeringar.

Nästa verk som ska upp är Fragments of a Tree, ett enormt trädliknande verk av juteväv, juteväv som Diana har samlat på sig från olika platser hon har besökt.

Väven varierar i nyans, täthet och transparens och delarna är sammanfogade med täta sömmar som ett slags organiskt och böljande lapptäcke. Verket har också fått växa fram mellan år 2023 och 2025 på ett naturligt sätt, såsom träd gör. Diana liknar det vid en slags meditation över tidens gång. Vindlande rotsystem av sömmar vilar tungt och hämtar kraft från jorden. Avsmalnande partier, likt armar eller grenar, sträcker sig uppåt mot ljuset.

Vi lokaliserar en plats där vi tror att det ska trivas. Det liknar ett träd som har växt så länge att det nästan har frångått den platonska idén om hur ett träd ska se ut och vara. Formerna för tankarna till något uråldrigt, en koloss som har vunnit mot tiden men har blivit deformerad av kampen. Personligen ger den mig en känsla av vördnad, på samma sätt som jag känner när man stöter på en riktigt gammal ek i en ung skog.

Mina tankar vandrar till Trolleken på Ölands norra udde, en ek som har stått vakt på sin plats uppåt 800-900 år. Det är det äldsta trädet på hela Öland och med sitt knotiga och särpräglade utseende påminner det om något väsen hämtat från folktro som både varit vördat och fruktat.

Men det är inte det Diana fritt associerar till, det är istället ett gammalt olivträd som hon lät sig inspireras av när trädets första delar växte fram inför en utställning i Palma 2023.

Diana talar om sina skulpturer i termer av figurer i förvandling. Likt kroppar i en metamorfos som hon fångar och fryser i ett ögonblick. Det cykliska stråket av transformation och pånyttfödelse är en röd tråd i hennes konstnärskap. Diana talar fritt om sin process:

– Naturen är något jag alltid återkommer till. Hur mönstren av växandets rörelser uttrycks i både form och material. Och i det finns också en återkommande aspekt av koreografi. Som att skulpturerna intar ett rum där jag hjälper dem att skapa en dynamik och en viss riktning och stämning, fortsätter hon.

När Fragments of a Tree väl är på plats planerar vi var de övriga större verken skall placeras för att komma till sin fulla rätt, och det utan att de tar från varandras energier. Vi landar i ett slags sicksackmönster som rätt väg att gå i den långsmala, hangarlika lokalen. Ingenting får stå på rad eller på led. Allt måste kännas organiskt.

Näst på tur att hängas upp är det abstrakta verket *Becoming*. Formen påminner om en moderkaka och navelsträng, som mynnar ut i en öppen tratt – ett kärl, en bärare, en passage. Även detta verk är tillverkat i jute, ett material som traditionellt används till säckar för att bära och skydda. Det är biologiskt nedbrytbart, jordnära: av jord är du kommen, av jord ska du åter bli. Illusionen av dess rörelse är så fullständig att jag nästan undrar hur det kan vara stilla.

Diana arbetar koncentrerat och målmedvetet:

- Jag gjorde det här verket precis efter att ha fött mitt andra barn (2022), det är löst inspirerat av moderkakan och navelsträngen, "livets träd". Skulpturen utgår från min egen erfarenhet av graviditet och födande, att ha delat kropp med mina barn. Moderkakan och navelsträngen bär en symbolik som rör sammanlänkning – mellan mor och barn, mellan kropp och jord, mellan generationer. Den trädliknande formen i det andra verket längre bort i lokalen för tankarna till livets träd, ett motiv

som återkommer i flera kulturer, och till traditionen att gräva ner moderkakan vid rötterna av ett vårdträd.

Verkets form är en händelse fångad i en rörelse. Något blir till, likt titeln antyder. De många fästpunkterna skapar volym och även en tydlig riktning som noga koreograferas med många meter vajer. Dess riktning och placering dikterar även hur man som besökare rör sig i rummet. Verket visar vägen, oavsett om man är medveten om det eller ej. Jag märker själv av det när jag går genom salen och väjer lite mer åt höger än jag egentligen har anledning till.

-Jag har aldrig arbetat så här snabbt, utbrister hon förvånad när hon inser att hon är klar. Vi tar en välbehövlig paus för inhandlande av semla och Finn crisp.

Framåt halv sju på kvällen stannar produktionen av. Ljuset är för svagt och skuggorna för djupa. Det kliar över hela kroppen på grund av alla små fibrer från juteväv som regnat över oss när vi hängt upp verken. Nya tag imorgon.

DAG 3

En kall och rå dag. Vi dricker kaffe klockan 8. Det finns espressoböner i kaffemaskinen. Åter till övervakningen. Solen visar sig och fyller upp salen med ett diffust ljus. Vi fryser men hoppas på att bli varma efter lite arbete.

Dags för verket Cocoon (2026) att ta sin plats i sammanhanget. Det är ett lätt, luftigt och transparent verk av skapat av abacanät. Det avtecknar sig väl mot limträbågarna och kontrasterar takets struktur. Dess form är oregelbunden och kan från sidan påminna om ett kranium i profil. Tätt sydda sömmar skapar snäckliknande element och organiska utbuktningar. Transparensen är central – som en bubbla, ett moln, ett membran. En kokong där något är på väg att bli till.

Därefter är det dags för de mindre verken att ta den plats som de stora har lämnat till dem. Verket Interconnection (2022) av järnnät står näst på tur. Det är en lågt hängande, mörk och transparent kropp. En tunnel löper genom hela formen – från rätt vinkel kan blicken passera rakt igenom. Från denna kropp,

eller “bumling”, ett moln, en bur, sträcker sig en smal repliknande förbindelse ned mot golvet och vidare uppåt, där den slutligen mynnar ut i en elegant solfjädersliknande expansion högt upp i luften. Verket gestaltar rörelse mellan tyngd och lättthet, instängdhet och utbredning. Allt hänger samman genom en enda kontinuerlig linje. Den har ett formmässigt starkt narrativ.

Härnäst kommer vi till Duet (2024) – två halvcirkelformade strukturer i beige raffia som möts och binds samman av en smal slinga. Framifrån sluter de sig till en cirkel; från sidan framträder mellanrummet – separationen. De är sammanlänkade i en koreografi där varje rörelse förutsätter den andras. Som fjärilar i synkron flykt, eller två vingar som vecklas ut i dialog, formar de en helhet som bara existerar genom sitt dubbla väsen.

Dancers (2022), ett verk av järnnät installeras därefter. Det består av två vertikala former som står vända mot varandra. De delar en formmässig släktskap med Duet, men är här separata. Varje

del har en solfjädersliknande bas som breder ut sig över golvet och speglas i en liknande expansion upptill. Mellan bas och topp löper en smal passage. De närmar sig och drar sig undan, parerar och speglar varandra – som ett par i dans. Metallens tyngd står i kontrast till nätets transparens. Även här förvånas jag av att verket faktiskt inte rör på sig, det ser bara ut som det.

Som ett mörkt streck i rummet avtecknar sig verket Solitude (2023) och binder samman golv och tak. Som det enda svarta verket i utställningen blir det en magnetisk punkt – en ensam närvaro, både kraftfull och isolerad. Det är mörkt och skimrande på ett sätt som skiljer sig avsevärt från de andra verken. Det är också det enda verket som är gjort av syntetiskt material, (Svart plastnät, HDPE). När man iaktar den närmare ser man åtta tentakelliknande former som faller från ett huvudliknande centrum.

Två mystiska och lite häxlika figurer uppenbarar sig runt trädet (Fragments of a Tree). Den ena är kort och gott kallad Witch (2024) och är gjord av antik jutesäck, skinn och ris och den andra, kallad Visitor (2024), består bara av skinn och ris. Witch för tankarna till ritualer, häxkraft och animistisk närvaro. Något lite oroande och arkiskt. Den har kroppslika antydningar: en snabel-liknande lem, ben i olika längder, en bröstliknande utbuktning som på något sätt blir till en gestalt.

Även Visitor är en gåtfull gestalt – en besökare från en okänd art eller kanske en annan värld? Främmande, men märkligt närvarande. Kroppens centrum utgörs av en spiralform – en navel, ett cyklopöga. Två smala ben, fyllda med ris, böjer sig lätt under sin egen tyngd. Formen strävar uppåt i en spets, baktill besitter den en svansliknande utväxt. Jag undrar vad de båda figurerna gör vid trädet och vad de vill. Det står klart att de inte är där av en slump och det finns något målmedvetet med deras positionering.

Tre röda former av handfärgat siden (Being, Red I–III, 2023) hängs upp i rummet på olika höjder, som en svärm av kroppar i rörelse. Det intensivt röda sidenet slingrar och vindlar sig nedåt – sensuellt, hotfullt, levande. Färgen bär associationer till blod, eld, passion och dramatik. De tre delarna relaterar till varandra som fragment av en och samma kraft – en energi som både drar till sig – och varnar. De är märkbart närvarande, nästan farliga i sin intensitet, som om de rymmer en glöd, en inre puls under ytan.

Nästa verk som ska upp är en är en fritt hängande oval form kallad Shell (2024), ett verk av off-white juteväv. Den påminner lite om en snäcka, en kokong eller en skyddande sköld. Baktill är den sluten i överlappande "ryggplattor"; framtill öppnar den sig i en sammanlänkad struktur som formar en åtta – ett evighetstecken. Den kan vara ett skyddande hölje, men också en plats för möjlig födelse. Jag finner den både insektoid och mänsklig på samma gång. Något väldigt harmoniskt vilar över den.

Efter att alla verk är uppe fortsätter vi med korrigeringar, småfix och detaljarbete. En lina ska vara här, en lina ska inte vara där. Ljudet av byggställningen som rullar fram och tillbaka ekar i salen. Solen värmer sakta upp taket vilket medför att dess snötäcke då och då faller ner i stora sjok, utan förvarning och med kraftiga brak.

Fläktarna bidrar med sitt surrande och vi befinner oss konstant i ett speciellt ljudlandskap. Energin är inte på topp. Långa intensiva dagar har tagit ut sin rätt. Än så länge bjuder dock det ytterst visuella resultatet av arbetet på tillräckligt mycket dopamin för att hålla oss fokuserade. Effekten av att komma framåt, att ständigt upptäcka att något nytt och spännande har vuxit fram i samverkan med rummets arkitektur räcker långt för oss båda.

Det sista verket att komma upp blir det mindre verket *Mother Snake (2023)*, skapad av nät i rostfritt stål. Till formen består den av en ringlande svans som löper i en loop, reser sig och mynnar ut i en högt hängande kropp. Formen kan påminna om en näbb, en nos eller ett ensamt bröst – ett cyklopiskt centrum. Täta sömmar strålar ut mot bröstvårtan som syns i profil. Placerad nedanför och till höger om *Mother Bird* tycker jag att den kobraormlika formen inte ser hotfull ut då fågeln på ett beskyddande sätt tornar upp sig över den.

Diana associerar verket till helt andra saker; bröst, amning och ett slutet system. De flesta av hennes verk har tillkommit när hon har varit gravid, eller i symbios med barn på olika sätt, vilket för henne har en stor betydelse.

DAG 4

Dagen då allt skall vara klart.

Vi börjar tidigt. Kaffe på konsthallen redan 7:30. Det finns en liten oro över att vi har missat något viktigt, att något behöver ändras. Vi klättrar upp och ner och korrigerar linor och fästen. Efter några timmar byts oros känslorna ut mot ett stabilt lugn. Vi rör oss sakta i rummet, tar en bild här och där. Väntar tålmodigt på att solen skall förflytta sig och förändra sceneriet. Dess rörelser på himlen resulterar i en ständigt föränderlig ljussättning av verken.

Vi är nu i en textil biotop av figurer, individer och personligheter där alla och allting har mycket att berätta.

Klockan är 17:00 och det är nästan mörkt. Det är dags för avsked. En sista gång vandrar Diana genom utställningen för att sedan sätta sig i min bil. Vi åker mot Hultsfred tågstation där hennes tåg mot Stockholm väntar. Vi tar farväl. Jag åker tillbaka till Virserum och tar ytterligare några bilder på verken, nu upplysta med strålkastare.

Skuggorna spelar dramatiskt mot tak och golv och över alla verk. Några av de bilderna finns att beskåda här i boken.

Johan G. J. Enocson

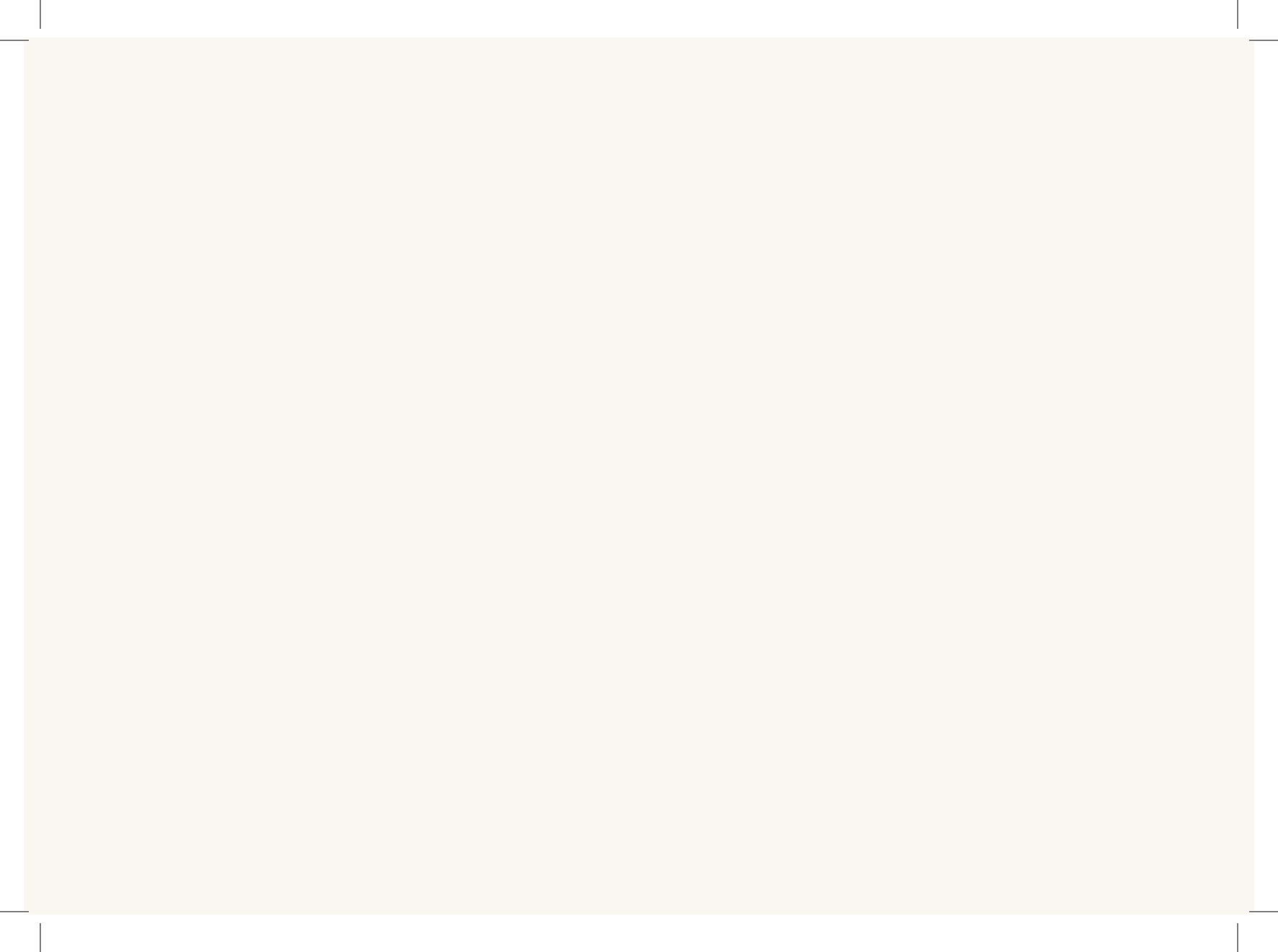

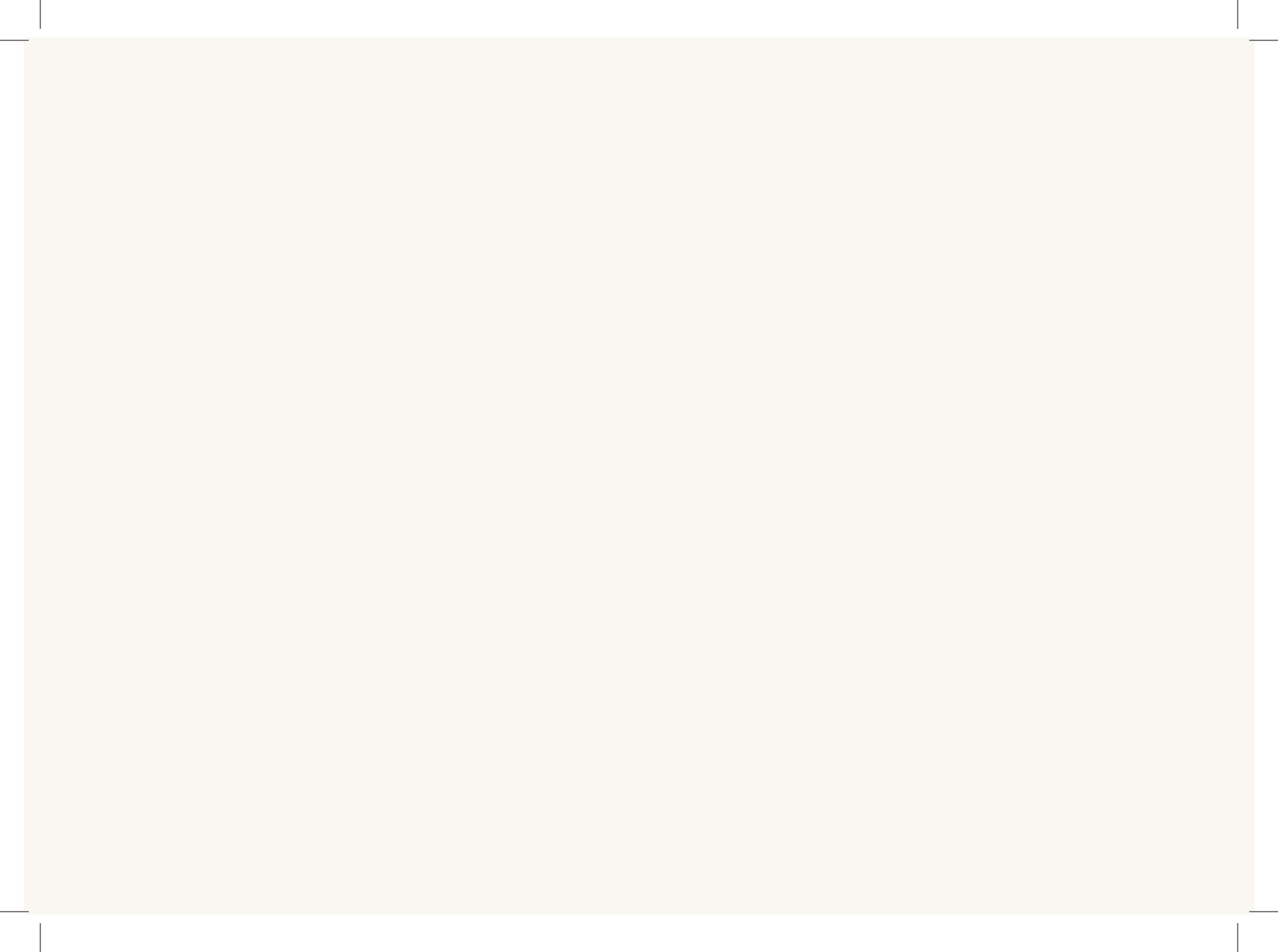

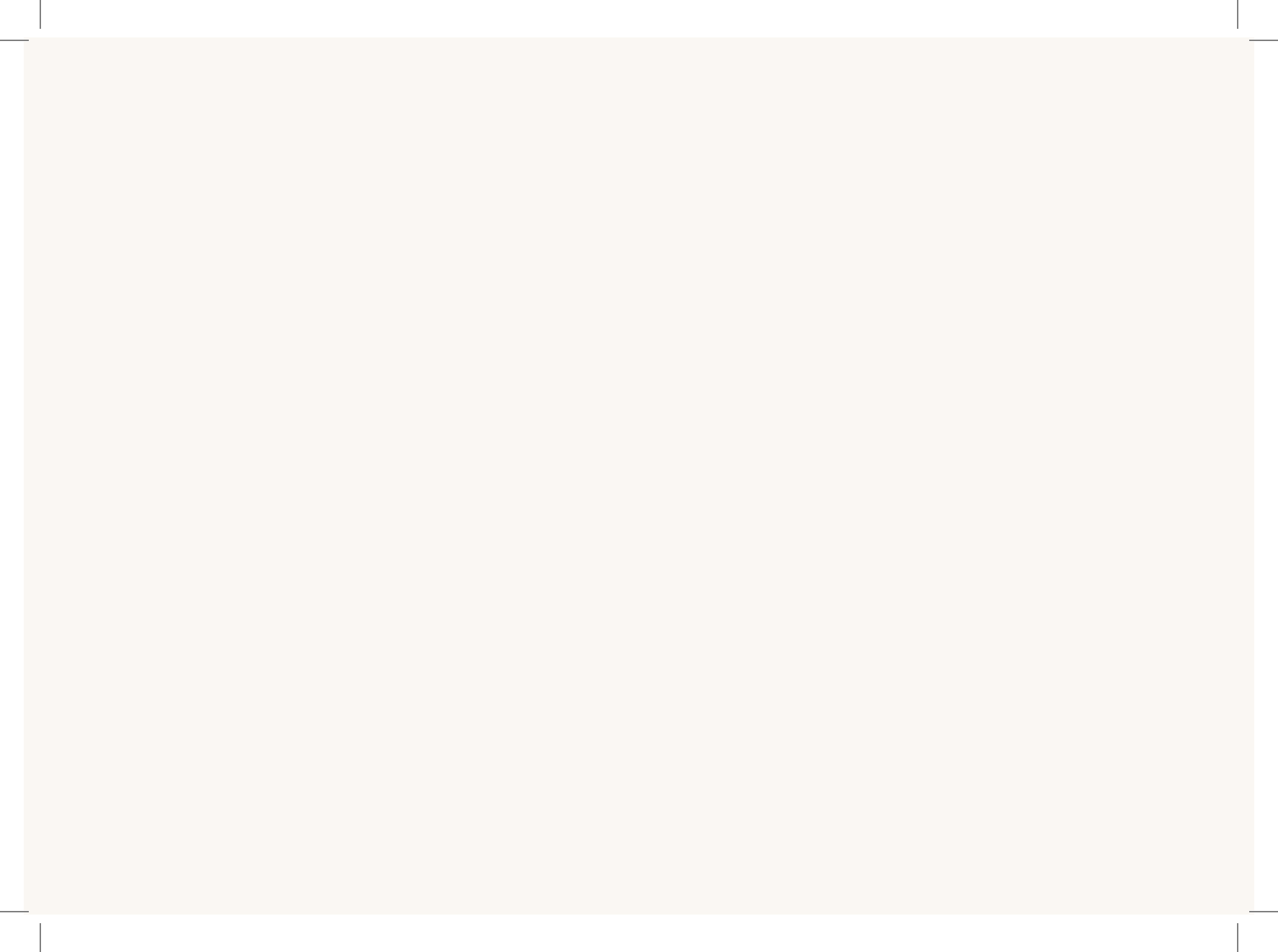

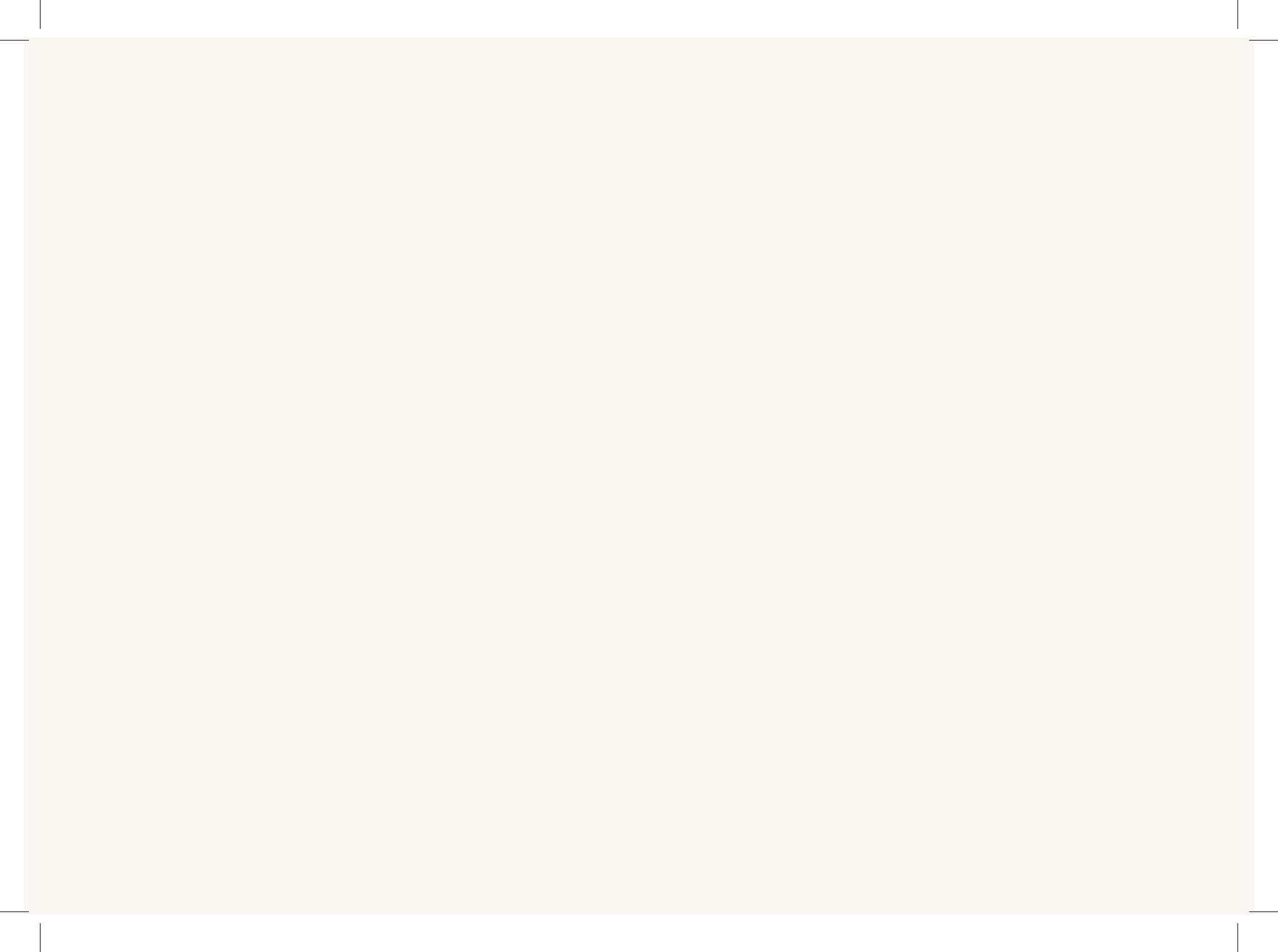

VIRSERUMS
K#NSTHALL